

IOSUA

Introducere

„Canonul sacru ne prezinta aid un volum de istorie si de arta istorica, de care generatia noastrd, atat de bogatd in texte de istorie, dar atdt de saraca in perceptia si simtul istorie, are o nevoie stringenta .”

- Paulus Cassel

I. Locul unic in Canon

Iosua constituie puntea de legatura indispensabila dintre Cartile lui Moise și istoria Israelului in tara Canaan. Atat in clasificarea din ebraica a cartilor, cat și in cea creștina, Iosua ocupa locul al șaselea in ordinea cartilor Vechiului Testament. Pen-tru creștini este prima din cele doua-sprezece „carti istorice” (Iosua la Eștera); pentru evrei este prima din „Profetii Timpurii” (de la Iosua la Ezra-Neemia, Rut si Cronici fiind incluse in „scrierile” de la sfarsitul VT ebraic).

Jensen subliniaza importanta cartii, in cuvintele urmatoare:

Cu adevarat se poate spune ca Iosua este *punc-tul culminant* al istoriei, precum si *inceputul* unei noi experience pentru Israel. Astfel cone-xiunea istorica pe care o stabilește aceasta carte Ti confers un loc strategic in randul Scripturilor Vechiului Testament.¹

II. Paternitatea

Deși autorul uman al cartii nu ne este prezentat, Tnca din cele mai vechi timpuri exista indicii suficiente care sustin opinia ca ea a fost redactata chiar de Iosua, cu completarile de rigoare facute, dupa moartea sa, de marele preot Eleazar si de fiul acestuia, Fineas. Cartea Iosua este plina de pasaje redactate Tntr-un stil vivace, din care se degaja concluzia ca autorul a fost martor ocular la evenimentele descrise. Exista, de asemenea, fragmente redactate la persoana tntcLi, singular si plural, cum sunt cele din capitolul 5, versetele 1 si 6 (in versiunea

romana, 5:1 este redat la persoana a treia singular, n.tr.). De asemenea, in textul cartii se consemneaza concret ca Iosua fie a pus sa se redacteze anumite documente, fie le-a redactat el insusi (18:9; 24:26). Faptul ca Rahab se mai afla in viaja (6:25) la data redactarii cartii corespunde perfect cu teza potrivit careia Iosua este principalul autor al cartii ce-i poarta numele.

DL Data

Data aparitiei cartii Iosua depinde, in parte, de data Exodului (veacul al 15-lea sau al 13-lea T.Cr.). Faptele vin in sprijinul adoptarii parerii mai conservatoare. conform careia cartea a aparut la o data mai timpurie, respectiv mijlocul anilor 1400 I.Cr. Astfel plasarea redactarii cartii in intervalul dintre anul 1400 și 1350 T.Cr. se justifies prin prezenta urmatoarelor argu-mente: Cartea trebuie neaparat sa fi aparut inainte de Solomon (cf. 16:10 cu 1 Re. 9:16) si Tnainte de perioada tatalui sau, David (cf. 1-5:63 cu 2 Sam. 5:5-9). Intrucat in Iosua 13:4-6 fenicienii sunt numiti „sidonieni”, cartea va fi aparut Tnainte de anul 1100 T.Cr. cand Tirul a cucerit si sub-jugat Sidonul si Tnainte de anul 1200 T.Cr.. deoarece filistenii au invadat Paleslina dupa acea data. Or, din lectura cartii nu rezulta ca ei ar fi constituit o problema pentru israeliti Tn vremea lui Iosua.

IV. Fondul si tema cartii

Daca Exodul consemneaza izbavirea de catre Dumnezeu a poporului sau din Egipt, Iosua ne

prezinta felul Tn care Dumnezeu

Si-a condus poporul in Tara Promisa, ducand pana la capat lucrarea buna pe care a inceput-o, in pofida necredintei poporului ales. Dupa cum vom vedea, membrii aces-tei natiuni nu s-au schimbat, fiind in con-tinuare necredincioși. In ciuda acestui fapt, Cuv^ntul lui Dumnezeu se va implini iar samanta lui Avraam va fi sadita in paman-tul daruit de Dumnezeu prin legamant (Gen. 15:13-16), pentru ca sa poata prinde radacini si sa creasca.

Evenimentele descrise in aceasta carte succed celor consemnate in ultimul capitol din Deuteronom, unde israelitii erau can-tonati in campiile Moabului, la est de raul Iordan. Moise murise iar Iosua devenise comandant sef, eel care era pe punctul de a conduce poporul in traversarea Iordanului si intrarea in Tara Promisa. Legea, repre-zentata prin Moise, nu poate conduce poporul lui Dumnezeu in lucrarea de insusire a mostenirii sale. Numai Cristos, prin invie-rea Sa, infatisat de Iosua, poate sa faca acestlucru.

Sa facem o pauza, pentru a trece in re-

vista cateva fapte importante legate de Iosua. Moise i-a schimbat numele din Hoșea in Iosua (Nu. 13:16). Iosua a fost membru al tribului lui Eft-aim (Nu. 13:8) si servitor personal al lui Moise (Iosua 1:1). Inca din tinerete a fost un barbat angajat in bataliile Domnului. Astfel i-a condus pe israeliti in lupta lor impotriva amalecitilor (Ex. 17), fiind singurul general pe care 1-au cunos-cut de la iesirea din Egipt. Dar ceea ce i-a conferit lui Iosua calitatile necesare pre-luării de la Moise a functiei de conducator al natiunii nu a fost iscusinta sa pe plan militar, ci vitalitatea sa spirituala si credinta sa. Ca tanar era nelipsit de la cortul Domnului (Ex. 33:11). Apoi 1-a insotit pe Moise pe Muntele Sinai (Ex. 32:17). Doar el si Caleb au privit Tara Promisa prin ochii credintei, cand poporul Israel fusese, cu treizeci si opt de ani inainte, la Cades Barneea (Nu. 14:6-10). Instniit si format de Moise, acum el a este imputernicit de Iehova sa-si ducS la indeplinire misiunea, in pofida faptului c& trecuse de varsta de nouazeci de ani.

SCHITA

I. OCUPAREA TARII PROMISE (cap. 1-12)

- A. Pregatiri pentru traversarea Iordanului (cap. 1)
- B. Trimiterea iscoadelor la Ierihon (cap. 2)
- C. Traversarea Iordanului (3:1-5:1)
- D. Ceremoniile de la Ghilgal (5:2-12)
- E. Cucerirea Ierihonului (5:13-6:27)
- F. Campania de la Ai (7:1-8:29)
- G. Confirmarea legamantului la Sihem (8:30-35)
- H. Tratatul incheiat cu ghibeonitii (cap. 9)
- I. Campania din sud (cap. 10)
- J. Campania din nord (cap. 11)
- K. Rezumat al cuceririlor (cap. 12)

II. INSTALAREA IN TARA PROMISA (cap. 13-21)

- A. Teritoriile care mai trebuiau luate in primire (13:1-7)
- B. Repartizarea teritoriilor (13:8-19:51)
 - 1. Teritoriul repartizat triburilor: Ruben, Gad si jumătate din tribul lui Manase (13:8-33)
 - 2. Teritoriul repartizat tribului lui Iuda (cap. 14, 35)
 - 2. Teritoriul repartizat tribului lui Iosif (cap. 16, 17)
 - 4. Teritoriile repartizate celorlalte triburi (cap. 18, 19)

- C. Cetatile de refugiu (cap. 20)
Excurs despre cetatile de
refugiu
- D. Cetatile levitice (cap. 21)'
- E. Altarul de la est de Iordan (cap. 22)
- F. Cuvantarea de adio adresata de Iosua liderilor Israelului (cap.
23)
- G. Cuvantarea de adio adresata de Iosua poporului Israel (24:1-15)
- H. Reînnoirea legământului la Sihem
(24:16-28) I. Moartea lui Iosua
(24:29-33)

COMENTARIU

I. OCUPAREA TARII PROMISE (cap. 1-12)

A. Pregatiri pentru traversarea Iordanului (cap. 1)

1:1-9 Mai inlăi, Domnul Ți da lui **Iosua fiul lui Nun**, Țntr-un cadru solemn, instrucȚiunile si autoritatea necesare pentru Țnde-plinirea misiunii cruciale ce-i statea Țn fata. **Tara** fusese promisa **Israelului**, dar acum israelitii aveau datoria de a o lua in ȥapȥni-re, de la Neghev, in sud, si de la Marea Mediterana in vest pȥna la fluviul Eufrat Țn est (v. 3, 4). Iosua trebuie sa fie **puternic, foarte curajos** si ascultator. Azi, ca pe vremea lui Iosua, ni se asigura succesul deplin („sa-ti reușeasca toata calea si atunci vei prospera”) cand ne umplem inima si mintea cu Cuvantul lui Dumnezeu ȥi cand Țl traim in practica (v. 8).

De trei ori Domnul ti spune lui Iosua sa fie tare si foarte curajos (v. 6, 7, 9). Dimensiunea si durata misiunii ce-i statea Țn fata, presiunile asociate cu sarcina de a conduce un popor atat de ȥncapatanat si absentă mentorului sau spiritual, Moise, Țl vor fi preocupat, Țn mare masura, pe Iosua Țn acest timp. Dar Domnul nu l-a chemat la o misiune atat de dificila, fȥra sa-l fi si ȥnvrednicit, mai ȥntai, pentru a o putea duce la bun sfarsit. Iosua avea motive temeinice sa fie **tare: promisiunea lui Dumnezeu** (v. 5, 6) - certitudinea unei biruinte sigure; **Cuvantul lui Dumnezeu** (v. 7, 8) - un indrumar sigur; **prezenta lui Dumnezeu** (v. 9) - o putere sustinatoare, dupa cum se exprima si T. Austin Sparks: Aici intram Țn batalia adevarata a credintei,

unde nu mai conteaza ce suntem noi, ci ceea ce este El! Nu ce simțim noi, ci faptele, realitățile Lui !²

1:10-18 Oamenii trebuiau sa pre-gateasca provizii de hrana pentru calatoria lor Țn Canaan. Cat priveste pe cele doua triburi si jumătate ce urmau sa se stabileasca la est de Iordan, Iosua le-a atras atentia ca au datoria sa puna umarul la cucerirea țării, abia apoi putȥnd sa se ȥntoarca acasa la familiile lor (v. 12-15). Membrii acestor triburi au consimțit imediat sa faca acest lucru (v. 16-18). Oricine ar fi dat ȥnapoi ar fi fost pedepsit cu moartea.

ȥn unele cantari crestine traversarea Iordanului este asemuita cu moartea iar tara Canaanului este simbolul Cerului. Dar pe israeliti Ți astepta un conflict militar Țn Canaan, pe cand ȥn Cer nu este nici un conflict. In realitate, Canaanul reprezinta actuala noastra mostenire spirituala. Da, ea ne-a fost data ȥn ȥntregime, dar noi trebuie s-o luam ȥn stapanire, ascultand de Cuvantul lui Dumnezeu, ȥnsusindu-ne promisiunile sale si luptȥnd lupta buna a credintei.

B. Trimiterea iscoadelor la Ierihon (cap. 2)

2:1a Ca masura pregatitoare pentru invazie. Iosua fiul lui Nun a trimis de la Poiana Salcȥmilor doua iscoade la Ierihon. Gestul nu a ȥnsemnat absentă credintei la Iosua, ci s-a ȥnscris ȥn strategia militantă Iscoadele nu au fost trimise sa cerceteze toata tara, cum se procedase cu cativa ani

înainte, ci doar să observe terenul înaintea armatei, asemenea unor cercetasi.

2:1b-24 Iscoadele au gasit adăpost în casa unei prostituate pe nume Rahab. După cum se exprima Keil și Delitzsch: „Faptul că au intrat în casa unei asemenea femei nu a trezit prea multe suspiciuni.”³ Reiese clar din firul naratiunii că Rahab auzise despre minunatele victorii pe care le dăruise Domnul poporului evreu (v. 8-11). Concluzia ei a fost că Dumnezeuul isra-elitilor trebuie neapărat să fie Dumnezeuul adevărat. Prin urmare, ea s-a încrezut în El, devenind o convertită autentică. Ea a demonstrat realitatea credinței ei prin faptul că a asigurat protecția spionilor, chiar cu prețul trădării patriei.

Spionii i-au promis lui Rahab că o vor cruța pe ea și pe familia ei, dacă va lega o funie stăcojie la fereastra casei ei și dacă membrii familiei ei vor rămâne înăuntrul ei în timpul atacului ce va fi dezlantuit împotriva Ierihonului (v. 6-21). Funia stăcojie ne duce cu gândul la casa protejată de semnul sângelui, ca în cazul primului Paste (Ex. 12).

Când solii trimiși de regele Ierihonului au întrebat-o pe Rahab unde sunt spionii, ea a răspuns că aceștia au părăsit deja orașul (v. 5). În timp ce oamenii Ierihonului i-au căutat pe drumul ce duce spre Iordan, Rahab a trimis spionii spre vest, către munți. După ce s-au ascuns acolo timp de trei zile, spionii au traversat Ierihonul, revenind teferi în labara isra-elitilor, predându-i lui Iosua un raport încrezător (v. 22-24).

„Faptele” lui Rahab, iar nu „cuvintele” ei au fost cele care au îndreptat-o (Iac. 2:25). Biblia nu elogiaza înșelăciunea ei (v. 4, 5), dar lauda credința ei (Ev. 11:31). La rândul lui, Iacov numește fapta ei o lucrare a credinței (Iac. 2:25). Asta pentru că ea și-a riscat viața pentru ca să salveze viețile iscoadelor, datorită faptului că ea credea în puterea și suveranitatea Dumnezeuului lor. Tot așa și pe vremea Domnului, unii din afara comunității Israelului au demonstrat că au mai multă credință decât cei ce erau martori oculari ai gloriei Sale (Luca 7:2-9).

Credința mare, oriunde se manifesta aceasta, este întotdeauna răsplătită (vezi cap. 6), deoarece

este placuta lui Dumnezeu (Ev. 11:6).

C. Traversarea Iordanului (3:1-5:1)

3:1-13 In cele din unna, a sosit limpul

ca israelitii sa traverseze raul Iordan. ale carui ape atinsesera nivelul de inundatie. Preotilor li s-a ordonat sa porneasca in fruntea poporului, ducand chivotul legamantului. (Cohatitii purtau de obicei chivotul, ca la Numeri 4:1-5, dar preotii au dus chivotul cu acest prilej special.) Oamenilor li s-a atras atentia sa vina Tn urma chivotului, la o distanta bunicica, dar sa nu-l piarda din vedere. Chivotul II reprezinta pe Cristos. Noi trebuie sa pastram o distanta respectuoasa prin grija de a nu Tncerca, intr-un spirit irreverentios, sa elucidam laine legate de Persoana Sa ce sunt prea greu de patruns pentru minlea omeneasca. Unele din ceie mai grave erezii din istoria crestinismului s-au ivit tocmai din pricina Tncercarilor" tara perdea ale unora de a face exact acest lucru. Dar noi trebuie sa-L avem mereu Tn vedere pe Cristos, pentru ca asta ne asigura biruinta.

3:14-17 Cand picioarele preotilor au atins apa Iordanului, s-a Tntamplat un mira-col. Raul s-a oprit in dreptul celatii Adam. situata la cativa kilometri spre nord. Apele s-au Tngramadit acolo, restul apei ramasc Tn albia raului Tn aval de acest punct varsandu-se in Marea Sarata (Moarta).

Opriri similare ale apelor Iordanului Tn apropiere de localitatea Adam au avut loc Tn anul 1267, cand cursul raului a lost barat timp de zece ore, si Tn 1927 timp de douazeci si una de ore. In ambele cazuri barajul *s-a data rat unor cutremure*.⁴ Dar

D. K. Campbell argumenteaza ca Tn cazul de fata avem prea multe elemente care indica faptul ca nu a fost vorba de o simpla coincidenta, ci de un miracol special:

Numeroasele elemente supranaturale s-au pclin:-cut simukan: (1) evenimencul a avut ioc exact asa cumfuseseprezis(3:i3,15). (2)

Momentul afosi precis (v. 15). (3) Evenimentul a avut loc Tmr-un moment Tn care apele raiiui erau Tn faza dc inundatie (v. 15). (4) Zidul de apa a rfimas intact mai multe ore, saupoate chiar oziinlreagafv, 16). (5) Albia moale si umeda a raului s-a uscal dintr-odata (v. 17). (6) Apa a revenit imedial la

»* ... -f**

Raul Iordan nu este impresionant prin marimea sa, dar a devenit cel mai important rau din lume din pricina evenimentelor biblice cu care este asociat. In fotografie se poate observa unul din nenumaratele coturi ale acestui curs de apa de la Marea Galileii pana la punctul de varsare in Marea Moarta. (Foto Willem Van Gemeren)

locul ei, de Tndata ce israelitii au trecut de cealalta parte si preotii au iesit din rau (4:18). Cu cateva veacuri mai tarziu, profetii Ilie si Elisei au traversal acelasi rau pe pamant uscat, dinspre vest spre est (2 Regi 2:8). Curand dupa aceea Elisei a traversal din nou raul, in partea opusa, calcand pe pamșnt uscat. Daca se sustine ca e neaparata nevoie ca un fenomen natural sa fi avut loc pentru a explica traversarea Iordanului de catre israelii sub conducerea lui Iosua, atunci ar trebui sa cortchidem ca doua cutremure au avut ioc la foarte micS distanta de timp unul de altul, in cazul lui Hie si al lui Elisei, ceea ce Tnseamna sa tragem prea mult lucrurile de par.^s

Dumnezeu, reprezentat prin chivot, a con-dus poporul in Iordan exact așa cum avea sa-i conduca la biruinta in vestul Iordanului. El demonstra ca prezenta Lui, care a facut sa fuga apele din calea Israelului, era nadejdea lor ca" vor triumfa, nu vreun lucru din ei insist

Preotii au Tnaintat pana in mijlocul albiei, ramanand acolo pana cand tot Israelul a traversat pe uscat.

4:1-24 Domnul a dat dispozitie ca **doi-sprezece barbati** (cate unu din fiecare trib) sa ia cSte o piatra de fiecare din albia Iordanului cu care sa Tnalte un semn de aducere aminte despre locul unde Israel și-a asezat prima oara tabara la vest de Iordan. In consecintS, monumentul memorial a tost inaltat la Ghilgal, ca amintire permanenta pentru generative viitoare despre felul cum a oprit Dumnezeu In chip miraculos apa Iordanului, pentru ca israelitii sa treaca pe uscat de cealalta.parte a raului.

Triburile care au primit moștenirea la est de Iordan — **Ruben, Gad si jumatate din tribul lui Manase** - au trimis soldatf inarmati sa-și ajute fratii sa ocupe tara Canaanului. Desj efectivele totale ale celor doua triburi și jumatate au fost de peste 100.000 de barbati (vezi Num. 26), numai patruzeci de mii au traversat Iordanul; restul

luptatoriior au ramas la est de Iordan, probabil pentru a asigura paza teri-toriului lor si a-si proteja familiife.

Dupa ce toti oamenii au trecut de cealaltS parte, inclusiv barbati din cele doua triburi si jumatate, si dupa ce au fost luate douasprezece pietre din Iordan, Iosua

a asezat douasprezece pietre in mijlocul Iordanului, pe locul in care stateau preotii. Apoi de indata ce preotii au marsaluit pe malul de vest cu chivotul legamantului. apele Iordanului au inceput sa curga din nou, la nivelul de revarsare peste maluri.

Pietrele din albia raului ne amintesc despre identificarea cu Cristos *hi moarte*. Cele de pe malul de vest ne vorbcsc despre identificarea cu Cristos *in inviere*.

Prin oprirea apelor Iordanului, **Domnul 1-a inaltat pe Iosua inaintea intregului Israel** cum Tl Tnaltase anterior pe Moise. Pana in acest punct, Iosua fusese un sluji-tor, slujind in smerenie la umbra lui Moise, invatand caile lui Dumnezeu. Acum a sosit timpul Tnaltarii lui, intrucat „cine se smereste va fi inaltat” (Luca 14:11).

Poporul a traversat Iordanul in ziua a zecea a lunii intai, cu numai cinci zile i-nainte de a se fi implinit exact patruzeci de ani de la Exodul din Egipt, avand suficient timp sa pregateasca Pastele (Ex. 12:2, 3).

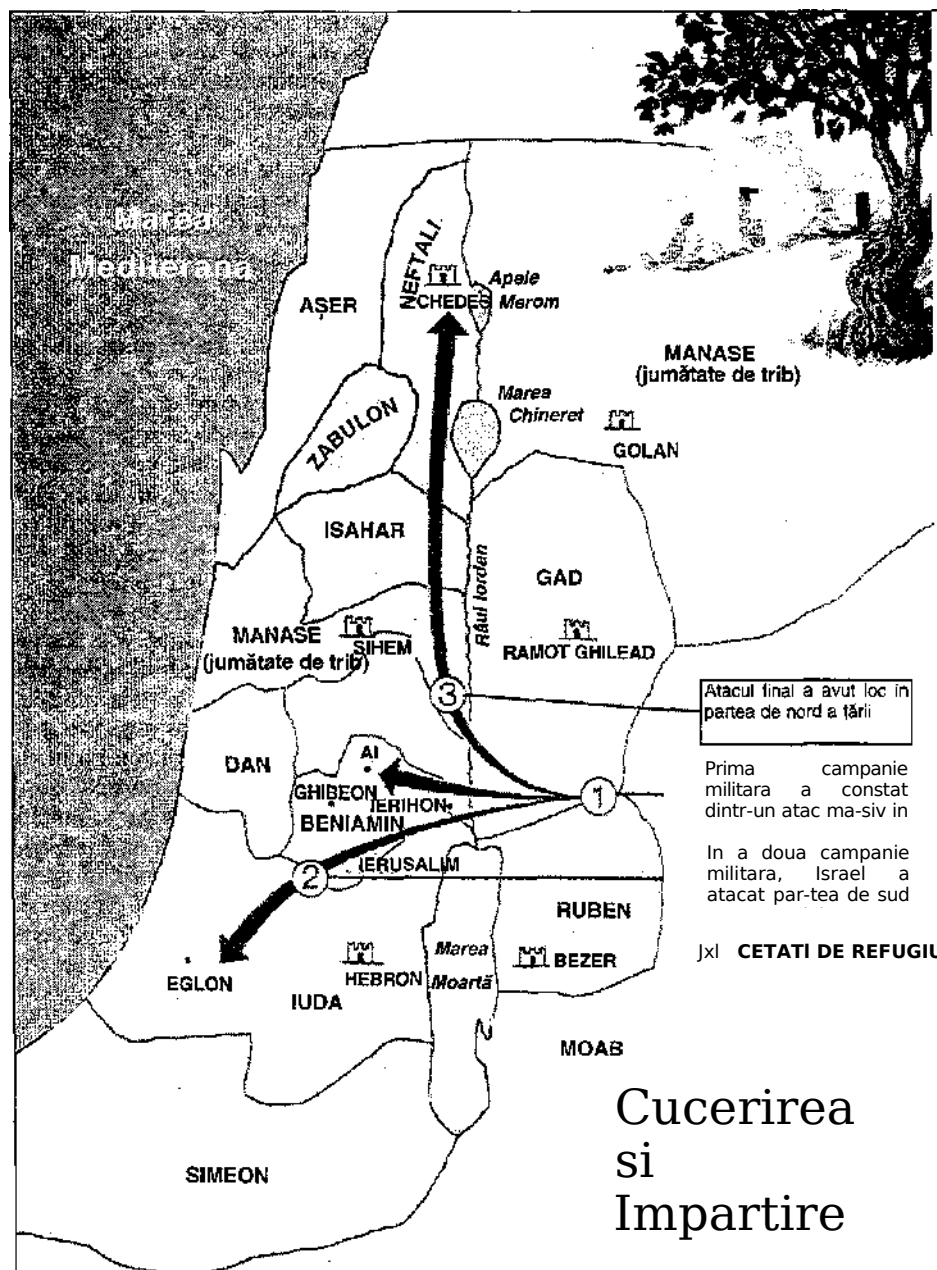
5:1 Locuitorii pagani ai Canaanului au fost cupriniji de panica la auzul miraculoa-sei traversari a Iordanului de catre armata evreiasca.

D. Ceremoniile de la Ghilgal (5:2-12)

5:2-9 Capitolul acesta ne vorbeste despre evenimentele care au avut loc la **Ghilgal**, primul popas de tabara al Israelului in Canaan. Acolo barbatii au fost circumcisi (v. 2-9). Acolo ei au sarbatorit Pastele, primul din tara Canaan (v. 10). Acolo a incetat sa mai cada mana (v. 11, 12) si acolo Iosua L-a Tntalnit pe Comandantul Șef al ostirii Domnului: Isus Cristos (v. 13-15).

Domnul l-a indmmtat pe Iosua sa rem-noiasca ritualul circumciziei cu acest prilej. Toti barbatii care iesisera din Egipt... fusesera circumcisi, darrazboinicii murisera cu totii Tntre timp (Deut. 2:16). Timp de patruzeci de ani nu s-a practicat

circumcizia. In timpul peregrinarii din cei patruzeci de ani s-a ridicat o noua generatie, care a trebuit sa se supuna acestei ceremonii, ca semn al readucerii lor la po-zitie de beneficiere deplina de binecuvan-tarile legamantului. Cata vreme au ratacil prin desert, au fost ridiculizaLi de egipteni

Cuceririle lui Iosua

pentru ca nu au dobandit Tara Promisa. Dar acum dupa ce au ajuns, in sfarsit, in tara, a fost ridicata ocară (v. 9). „A **doua oara**” din versetul 2 Inseamna a doua oara cand natiunea a practicat circumcizia. **5:10 Pa^tele** a fost sarbatorit la patru

zile dupa trecerea Iordanului (**in a pai-sprezecea zi a lunii**). Observati credinta lui Iosua: Desi el se afla pe teritoriul inamicului. a ascultat de Dumnezeu, efec-tuSnd circumcizia soldatilor sai si sarba-torind Pastele, aceste doua actiuni fiind

considerate „cele mai nemilitare fapte.”

Prin circumcizie si Paste Domnul isi chema poporul sa revina la elementele esentiale ale relatiei sale cu El. Ambele ritualuri fusesera neglijate in pustiu.

Circumcizia a fost un semn al legaman-tului dintre Dumnezeu si Avraam iar Dum-nezeu, in credinciosia Lui, Tsi Tndeplinea promisiunea neconditionata pe care o facuse ca ie va darui tara (Gen. 15:18-21). A fost, totodata, o reprezentare simbolica a judecatii de sine si a indepartarii murdariei firii vechi, fapte absolut necesare pentru a obtine orice biruinta. Pastele a fost un prilej de aducere aminte a rascumpararii lor. lehova Ti cumparase si-i eliberase de robia egipteana. Sarbatorind Pastele evreii se supuneau cuvantului Domnului dat prin Moise cu prilejul primului Paste, cu patruzeci de ani Tnainte (Ex. 13:5). Harul a fost factorul care L-a motivat sa-Sj cheme poporul si sa-l scoata din Egipt. Credinciosia Sa a constituit garantia ca-i va si introduce pe israeliti Tn Tara Promisa.

5:11, 12 Mana ni-L reprezinta pe Cristos in intruparea Sa, p&inea care S-a coborat din cer ca provizie pentru nevoile noastre Tn pribegia prin pustiu. **Produsele solului** (Tn engleza, n.tr.) fl Tnfatiseaza pe Cristos Tn tnviere, dupa intrarea in binecu-vantarile Canaanului. Noi ne hranim din ambele. Mana a Tncetat Tn diminea^a celei de-a doua zi, cand au mancat din venitul pamantului graunte prajite. „Cat de perfect stie Dumnezeu sa respecte timpul si momentul potrivit! Ce minunat Purtator de grija este **El!**”

E. Cucerirea Ierihonului (5:13-6:27)

5:13,14a „Omul” din versetul 13 a fost Ingerul lui lehova - Domnul Isus Tntr-una din aparitiile Sale Tnainte de Intrupare. El S-a prezentat pe Sine drept Comandantul oştirii Domnului. Cristos nu vine doar pentru a ne ajuta si, desigur, nu vine pentru a ne vatama. El vine pentru a prelua con-trolul total.

5:14b, 15 lata dovada conclusiva a fap-tului ca Iosua se afla Tn prezenta lui Dumnezeu si ca stia

acest lucru. Ca ar fi fost vorba doar de un Tnger este infirmat de faptul ca Tngerii nu accepta sa li se inchine

oamenii, dar aici vedem cum tngerul Domnului nu numai ca accepta, dar si *porunceste* Tnchinarea, demonstrandu-Si prin aceasta natura Sa divina. Iosua trebuia mai Tntai sa Tnve^e nemijlocit ceea ce si Moise Tnvatase la Tnceputul slujirii Saie (Ex. 3) - sfintenia si suprematia Domnului.

6:1-21 Cucerirea Canaanului s-a realizat Tn cursul a trei campanii militare - centrala, de sud si de nord. Campania centrala, avand drept scop sS dezbine si s5 cucereasca, a fosi alcatuita din doua Tnfruntari majore: una la Ierihon si cealaUS la Ai.

Ierihon era o cetate fortificata, dar zidurile ei n-au avut decat scopul de a-i pastra pe locuitorii ei inauntru, pentru a putea fi supusi judecatii, neputand, nicide-cum, sa-i tina pe israeliti afara. Era o cetate situata topografic la o elevatie joasa (de fapt la 243 metri sub nivelul marii) iar pe plan moral la un nivel Tnca si mai jos. Era o cetate sortita pierzarii deoarece se afla pe teritoriul Domnului si locuitorii ei de drept venisera sS-si ia Tn primire proprietatea. Multe lucruri din viata noastra se prefigu-reaza la orizont ca niste Ierihonuri care ne Tmpiedica Tnaintarea spre insusirea mos-tenirii noastre. Uneori parem pur si simplu descurajati de volumul si intensitatea Tncercarilor care ne Tmpresoara. In acele momente, un lucru trebuie sa facem: sa declaram si sa ne Tnsusim biruinta pe care ne-o daruieste Domnul si sa mergem Tnainte prin credinta, cu ochii atintiti asupra lui Dumnezeu, Singurul de la care ne va veni izbSvirea, si astfel si noi vom vedea Tnfaptuindu-se minuni.

Frica de evrei Ti determinasera pe locuitorii Ierihonului sa se baricadeze Tn cetate Tnca Tnainte de a fi sosit invadatorii. Timp de sase zi!e israelitii au marsaluit Tn jurul cetatii, o data pe zi, revenind scara la Ghilgal. In a saptea zi... ei au marsaluit Tn jurul cetatii de sapte ori. Cand preotii au sunat din coarnele de berbec (trompete), israelitii au strigat cu glas tare. Zidurile s-au prabusit la pamant, permifand copiilor lui Dumnezeu sa patrunda Tn cetate.

Unii cercetatori ai Bibliei cred ca

zidurile cetatii s-au cobonit Tn pamant, aseme-nea unui ascensor, permilandu-le israe-Htilor sa calce peste partea de sus a acesfo-

ra, cand au intrat in cetate. Indiferent cum anume, lucrul acesta s-a petrecut datorita credintei poporului lui Dumnezeu (Ev. 11:30). Observati ca chivotul este mentio-nat de sapte ori in versetele 6 si 12.

Toate lucrurile din cetate erau „anatema” (versiunea de Iasi) - adica sortite de Domnul nimicirii, ca roade dintai ale Canaanului. Cu exceptia lui Rahab si a familiei ei, locuitorii si vitele trebuiau sa fie distrusi, dar argintul, aurul, bronzul si fierul trebuiau depuse in vistieria Domnului. Nimeni nu avea voie sa-si însușească nici un lucru pentru uzul propriu.

Când ne dam seama de perversitatea morala a canaanitilor, e lesne sa vedem de ce Dumnezeu a poruncit distrugerea totala a vietii in interiorul cetatii Ierihon. In loc de a-L critica pe Domnul pentru ca a administrat asupra celor rai judecata pe care o meritau, ar trebui sa ne minunam de harul Sau, care a pastrat in viata pe Rahab si familia ei, ce faceau parte din aceiasi locuitori ai Ierihonului.

6:22-27 Credinta a facut sa se priibuseasca zidurile (Ev. 11:30) si tot credinta a fost aceea care a scos-o pe Rahab si rudele ei (Ev. 11:31). Harul lui Dumnezeu nu numai ca s-a ingrijit de ea, asigurand modalitatea prin care a fost pastrata in siguranta, ci, in plus, a elevat-o la un loc de mare cinste, plasand-o in spita lui David si, in cele din urma, in aceea a Domnului Isus Cristos (Mat. 1:5, 6). Harul nu numai ca ne salveaza de la pierzare, dar ne si garanteaza inaltarea (Ro. 8:29, 30). Credinta este mana cu care apucam harul.

Dupa ce Rahab si familia ei au fost escortati afara din cetate, teferi, cetatea a fost arsa. Iosua a rostit un blestem asupra oricui va cauta sa rezidească Ierihonul ca fortareaa, profetind ca fiul eel mai mare al acelui om va muri cand se va aseza temelia ei iar fiul eel mai mic va muri cand i se vor ridica porule. A se vedea 1 Regi 16:34 pentru implinirea

acestui blestem.

F. Campania de la Ai (7:1-8:29)

Capitolul 7 se ocupa de chestiunea pacatului in Canaan. Desi israelitii au traversat cu bine Iordanul, ei au continuat sa fie supusi inclinatiei de a pacatui. In aceste

capitole ni se relateaza *Infrangerea* Israelului la Ai si *biruinta* Israelului asupra pacatului la Acor.

7:1-5 Cand Iosua a trimis spioni in Ai, acestia s-au intors plini de Tncredere spunand ca cetatea este slab aparata si ca nu va fi nevoie sa se desfasoare mai mult de doua-trei mii de soldati s-o atace. Dar cand o armata de circa trei mii de barbati a marsaluit asupra cetatii Ai, a fost confruntata cu o infrangere, nu cu o izbanda.

7:6-10 De multe ori infrangerea survine dupa cate o biruinta, adica exact atunci cand ne asteptam mai putin sa fim invinsi. Exact atunci cand ne simtim cei mai tari, Tn noi insine. Israelitii nu s-au rugat inainte de a porni la lupta impotriva cetatii Ai, dupa cum de fapt nici nu le poruncise Domnul s-o atace ca in cazul Ierihonului. In con-secinta, ei au invatat lectia dureroasa ca lucrurile nu mai merg struna, ca a inter-venit o schimbare. Canaanitii nu erau cu nimic mai puternici decat fusesera mai inainte, ci doar Israelul era mai slab, motivul constituindu-l pacatui care se stre-curase in tabara. Desi numai un singur om a fost vinovat, mtreaga natiune a fost vino-vata (v. 11) si treizeci si ?ase de barbati au murit (v. 5). Domnul i-a spus lui Iosua ca nu eramomentul sa se roage, ci sa treaca la actiune (v. 10).

7:11-26 Iosua a aflat ca infrangerea s-a datorat pacatului din tabara. Cineva nu a ascultat de Domnul in timpul cuceririi Ierihonului, insusindu-si o parte din prada. Nu ni se spune metoda prin care a fost depistat faptasul; poate ca a fost prin metoda tragerii la sorti. in orice caz, in urma unei prime trieri s-a evidentiat un trib, apoi o familie, urmata de o casa, in cele din urma fund identificat un singur om: Acan. Acesta a marturisit ca a furat o haina babiloneana, doua sute de sicli de argint si o placa de aur. El a mai recunoscut ca le-a ascuns in pamant, in cortul sau.

„Cand am vazut... am poftit.. am luat” (v. 21). Istoria lui Acan este o vie ilustratie a

versetelor 14 si 15 din Iacov 1: „Ci fiecare este ispitit cand este atras si ademenit de pofta lui insusi. Apoi pofta, cand a conceput, da nastere pacatului; si pacatui, odata conceput, aduce moartea.”

Acan, prin faptul ca si-a insusit un lucru interzis, a devenit anatema el insusi (Deut. 7:26). S-ar putea parea o judecata aspra faptul ca familia lui Acan a avut parte de aceeaasi soarta, dar pacatul este o chestiune serioasa, cu care nu se poate glumi. Credinta lui Rahab a salvat intreaga ei casa. Pacatul lui Acan a adus condamnarea peste casa lui. In plus, se subintelege ca ei vor fi avut cunostinta de activitatile sale, Tntrucit bunurile furate au fost ingropate sub cortul lor. Ba e posibil ca insisi copiii lui sa fi participat la pacatul sau. Lectia pe care o preda Dumnezeu poporului Sau era cal se poate de limpede: pacatul intineaza intreaga tabara si el trebuie eradicat ori de cate ori iese la suprafata.

Ca pedeapsa pentru infractiunea sa, Acan si casa lui au fost omorati cu pietre si apoi arsi. Arse au fost si toate bunurile sale, precum si lucrurile furate. H. J. Blair comenteaza:

Prin moartea lui Acan, sacrilegiul a fost ispSsit iar scena tragediei, valea lui Acor, a devenit o usa de sperantl tntrucSt oamenii si-au atintit din nou privirile spre Tnaintare.⁶

8:1-29 Cu prilejul celei de-a douaincer-cari, losua si armata sa au capturat cetatea Ai prin strategia ambuscadei. Desi nu se disting cu usurinta detaliile ambuscadei, planul general pe care l-au pus ei in apli-care pare sa fi fost urmatorul: Un pluton de israelii! a trecut pe furis dincolo de Ai, sub protectia intunericului, ascunzandu-se in partea de vest a cetatii. Dimineata restul soldatilor au atacat cetatea dinspre nord. C&nd locuitorii cetatii Ai au contra-atacat, losua si oamenii sai s-au retras intentionat, atragandu-i pe locuitori afarl din cetate. Apoi losua a Tntins sulita, acesta fiind sem-nalul la care soldatii ce stateau la panda in ambuscadS au patruns in cetate si i-au dat foe. Vfzandu-si cetatea in fiacai, locuitorii din Ai

au intra! in panica\ dandu-le prilejul israelitilor sS-i incolteasca pe solda^i din Ai din ambele parti si sa-i dis-truga.

Versetul 3 spune c& treizeci de mii de oameni au fost trimisj sa stea la pSndS, pe cand tn versetul 12 este mentionata cifra

de cinci mii. Probabil ca au fost doua ambuscade. Dar treizeci de mii de soldati pare sa fi fost un numar inuti] de mare pentru organizarea unei ambuscade. Unii cred ca **treizeci de mii** ar trebui citit **treizeci de capitani**, intrucat in limba ebraica termenul „mie” poate fi tradus ?i prin „capetenie”. Altii sunt de parere ca **treizeci de mii** ar fi eroarea unui copist, cifra corecta fiind **cinci mii**. Cei **cinci mii de oameni** (v. 12) au fost probabil trimisi sa respinga orice atac posibil din partea oamenilor din **Betel**, cetate situata la 3,3 km vest de Ai.

In aceasta actiune militara, evreilor li s-a permis sa pastreze pentru ei vitele si prada. Daca Acan ar fi asteptat putin, s-ar fi ales, pana la urma, cu prada r^vnita, fara sa trebuiasca sa-si piarda viata din aceasta cauza!

Israel a pierdut treizeci si sase de oameni in prima batalie; de data aceasta n-au mai pierdut nici un om, dupa cum reiese din relatarea biblica. Dupa ce s-au curapt de intinare, au fost din nou in siguranta, in mijlocul razboiului. Biruinta in viata creste, tina nu inseamna *absenta* conflictului, ci prezenta si protectia lui Dumnezeu *in mijlocul* conflictului.

G. Confirmarea tegamantului la Sihem

(8:30-35)

8:30-35 Ascultand de Cuvantul Domnului (Deut. 27:2-6), **losua a zidit un altar pe Muntele Ebal** si a inscriptionat pe **pietre o copie a Legii lui Moise**. Triburile erau reunite in felul urmator: jumătate pe Muntele Gherizim si cealalta jumătate in fata Muntelui Ebal. Iar losua a stat in valea dintre cei doi munti si fie ca a citit el însuși binecuvantarile si blestemele gsite In Cartea legii lui Moise, fie ca i-a instruit pe leviti sa le citeasca (Deut. 27:14). „Adesea se spune in Scriptura despre oameni ca au facut cutare si cutare lucru, cand, de fapt, doar au poruncit sa se faca lucrul respectiv.”⁷

ghibeonitu

(cap. 9)

9:1-27 Vestea despre succesele militare ale Israelului i-a determinat pe toti regii din

H. Tratatul incheiat cu

Canaan sa-si uneasca fortele Impotriva lui Iosua si Israel (v. 1, 2). Dar locuitorii cetatii Ghibeon si ai altor trei cetati, Chefira, Beerot si Chiriat Iearim (v. 3, 17) si-au spus ca nu are nici un rost sa tncerce sa se opuna invadatorilor. Ei stiau ca israelitilor li se poruncise sa-i distruga pe toti locuitorii pagani ai tarii. Dar mai stiau si aceea ca nu fusesera date nici un fel de ordine de acest fel in cazul natiunilor din afara granitelor Canaanului (Deut. 20:10, 15). Prin urmare, dac& vor reusi sa-l convinga pe Iosua si armata lui ca ei vin, dupa o calatorie indelungata, dintr-o tara Tndepartata, vor fi crutati.

Asadar s-au deghizat, Tmbracandu-se cu haine ponosite si cu sandale carpacite. in plus si-au luat cu ei paine statuta si muce-zita, precum si burdufuri vechi pentru vin, rupte si carpite. S-au Infatisat tnaintea lui Iosua, spunandu-i ca vin dintr-o tara Tndepartata - afirmatie care corespundea Intra totul cu Infatisarea lor si cu lucrurile avute asupra lor.

Israelitii nu au cerut sfatul Domnului in aceasta chestiune, ci au Incheiat un legamant cu ghibeonitii (asa cum este In engleza si In versiunea romaneascS de Iasi, desi Tn traducerile ulterioare apare, inexplicabil, termenul *Gaboon* si *gabaoniti*, n.tr.) Dar dupa trei zile Intregul siretlic a fost dat Tn vileag si Intre israeliti s-a iscat mare agitatie, trisorii riscand s2 fie omorati. Dar conducatorii au decis ca tre-buie sa onoreze tratatul tocmai incheiat, crutandu-li-se viata ghibeonitilor. Dar din acel moment ei urmau sa slujeasca adunarea in calitate de taietori de lemne si de carausi de apa In legatufa cu slujba la altarul Domnului.

Iosua si capeteniiile poporului au proce-dat intelept cand au respectat juramantul, in pofida faptului ca au fost inselati. Ulterior Saul a Tncercat sa-i exterminare pe ghibeoniti, dar a fost pedepsit pentru fapta sa(2 Sam. 21).

I. Campania din sud (cap. 10)

10:1-6 Capitolul 10 consemneaza cam-pania din sud. Cand regii a cinci cetati canaanite au auzit ca ghibeonitii au trecut de partea israelitilor, si-au dat seama ca

zona muntoas^ din centrul Canaanului era vulnerabila si, In consecin^, s-au decis si atace Ghibeonul. Ghibeonitii i-au trimis lui Iosua un apel, Tn care ii solicitau asistentS militara.

10:7, 8 tnca o data **Iosua** a auzit acele cuvinte pline de mangaiere din gura Domnului: „**Nu te teme de ei!**” - cuvinte pe care le mai auzise Inaintea izbSnzii asupra Ierihonului si Tnaintea ambuscade! reusite asupra cetStii Ai. Cuvinte care garantau triumful, oricat de mari ar fi fost fortele opozitiei.

10:9-11 Asigurat de Domnul ca va avea biruinta, Iosua a intrat in lupta cu fortele inamicului **la Ghibeon**, punandu-le pe fuga. Dou.a miracole s-au intamplat in procesul distrugerii inamicului. Mai Tntai, a fost o puternica furtunS cu grindina, care a omorat mai multi oameni decat ucisesera israelitii. Observati Tnsa ca grindina a facut discriminare, ucigand doar vrajmasii.

10:12-15 Apoi, la cererea lui Iosua, soarele si **luna** „au stat **pe loc**” (sau „si-au intarziat cursul”), prelungind ceasurile pentru ca israelitii sa poata urmari si nimi-ci inamicul, Tnainte ca acesta sa poata scapa cu fuga la ad&postul zidurilor cetatilor fortificate. Aici avem de a face cu un caz de limbaj literal, descriptiv, cand se spune ca soarele si luna au stat pe loc. Folosim un limbaj similar cand afirmam ca a rasarit sau a apus soarele. S-au avansat diverse explicatii naturale in legatur5 cu ceea ce s-a Intamplat Tn realitate atunci.⁸ Este suficient sa stim ca a fost un miracol soldat cu prelungirea timpului de lupta cu o zi. Spurgeon spune:

Cum a fScut El acest lucru nu ne priveste.... Nu e treaba noastra' sS Tncercam sS indulcim mira-colele [sa le facem mai plauzibile), ci sa slSvim pe Dumnezeu prin ele.⁹

Cartea lui laser din versetul 13 ar putea insemna „Cartea Dreptului” (cum s-a si tradus in versiunile romanesti, n.tr.). Nici o carte cu aceasta denumire nu a putut fi identiflcata Tn prezent si, desigur, nu a fost o carte

inspirata.

Batalia aceasta a solicitat la maximum fortele israelitilor, in contextul in care ei au marsaluit toata noaptea, ca apoi sa lupte Tn

cea mai lunga zi din istorie. Desi si-au pus fn joe toate rezervele de energie, dep& sind limitele obisnuite, victoria a apartinut Domnului (v. 10, 11). Cu obișnuita-i per-spicacitate, Matthew Henry remarca:

Dar oare de ce a trebuit Iosua sa se supuna pe el Tnsusi si pe oamenii lui la un efort atat de extenuant? Oare nu-i promisese Dumnezeu ca negresit El Insu<ji *ii va da in mdinile sale pe vrajmasi*? Asa e, Dumnezeu a promis, Intr-ade-var. Dar promisiunile lui Dumnezeu au menirea nu de a slabi sau tnlocui, ci de a impulsiona si Tncuraja stradaniile noastre.¹⁰

10:16-27 Cei cinci regi au fost prinsi

tntr-o peștera la Macheda, apoi ucisi si spanzurati de cinci copaci, dupa care au fost ingropati in peștera.

10:28-39 Dupa aceasta Iosua a cucerit cetatile canaanite **Macheda (v. 28), Libna (v. 29, 30), Lachis (v. 31, 32), Ghezer (v. 33), Eglon (v. 34, 35), Hebron (v. 36, 37) si Debir (v. 38, 39)**. Regele Hebronului din versetul 37 a fost un succesor al celui ucis in versetul 26.

10:40-43 Paragraful acesta este un rezu-mat al campaniei din sud.

Distrugerea de care vorbeste acest capi-tol se va fi desfasurat in linii man dupa cum observa Haley:

...Iosua a strabatut fulgurator aceasta regiune, neavand posibilitatea s-o depopuleze Tn Tntregime.... Pe toti cei pe care i-a urmaYit i-a si nimicit. Dar el nu s-a oprit sa cerceteze cu de-amiinuntul toate locurile unde s-ar fi putut ascunde acești locuitori. Asta cadea Tn sarcina fiecarui trib, Tn propriul teritoriu repartizat.¹¹

J. Campania din nord (cap. 11)

11:1-9 Vestea triumfurilor militare ale Israelului i-a facut pe regii din nord sa-sj uneasca fortele in cadrul unei confederate, reunindu-se la apele Merom, la nord de Marea Galileii. Iosua si armata lui i-au ata-cat si infrant. Apoi, dand dovada de ascultare de Domnul, Iosua **a taiat ten-doanele picioarelor cailor si le-a ars in foe carele** - facand astfel imposibila deplasarea.

11:10-15 Capitala Hatorului a fost arsa; celelalte cetati asezate pe coline au fost distruse, dar nu si arse. Poate ca Iosua a

considerat ca cetatile de pe coline se vor dovedi utile pentru israelitii care se vor așeza acolo. Locuitorii cetatilor au fost ucisi si toata prada a fost insusita de israeliti. Ascultarea totala atrage dupa sine biruinta totala (v. 15).

11:16-20 Versetele acestea tree in revista cucerirea de catre Iosua a Terrii Promise, de la Edom (**Seir**) in sud pana la **Muntele Hermon** in partea de nord-est si la **Valea Libanului** in nord-vest. **Ghibeon** a scapat de la nimicire. Ierusalimul a ramas necucerit pana in vremea lui David. (**Goșenul** mentionat in versetul 16 nu se afla in Egipt, ci era o zona din sudul Pales tinei.)

11:21-23 Trebuie mentionat aici ca **anachimii** au fost distrusi in toate cetatile, cu exceptia celor din Gaza, din Gat si din Asdod. „**Tara s-a odihnit de pe urma razboiului**” (v. 23) in sensul ca bataliile principale au fost purtate deja, desi mai ramaneau inca destule „operatiuni de curatire”.

K. Rezumat al cuceririlor (cap. 12)

12:1-6 Primele sase versete ne dau inapoi la victoria pe care a daruit-o Dumnezeu lui Moise, asupra lui Sihon, regele amoritilor, si a lui Og, regele Basanului. Aceste victorii sunt considerate parte din operatiunea globala de cucerire, intrucat teritoriul castigat a fost ocupat de doua triburi si jumatate in partea de est a raului Iordan.

12:7-24 Dumnezeu ii facuse Israelului, inainte de a traversa Iordanul, urmatoarea promisiune: „Pe regii lor El ii va da in mainile tale si le vei sterge numele de sub ceruri; nici unul din aceste popoare nu va putea sa-ti stea impotriva, pana le vei fi distrus.” (Deut. 7:24). Iata treizeci si una de cazuri de credinciosie a lui Dumnezeu (v. 7-24); Iosua a infrant treizeci si unu de regi in partea de vest a Iordanului.

II. INSTALAREA IN TARA PROMKA (cap. 13-21) A. Teritoriile care au mai ramas de cucerit (13:1-7)

13:1-6 Iosua era de-acum un om batran, dar israelitii nu cucerisera inca toata tara ca

li s-a promis. Versetele 2-6 descriu por-tiuni din sud-vest si din nord-est care erau locuite in continuare de pagani. Știm de asemenea ca tinuturile dinspre est, pSna la fluviul Eufrat, au fost promise evreilor, dar ca niciodata nu au fost ocupate de ei.¹²

13:7 Domnul 1-a instruit pe Iosua sa Tmparta tara care deja a fost cucerita la cele noua triburi si la jumatatea tribului lui Manase.

B. Repartizarea teritoriilor

(13:8-19:51) 1. Teritoriul

repartizat triburilor: Ruben,

*Gad si uneijumatdti din tribul
lui*

Manase (13:8-33) '

Doua triburi si jumatate primisera deja teritorii pe malul de est al Iordanului. Pamantul acesta e descris astfel: Tntregul teritoriu ocupat de cele doua triburi si jumatate (v. 8-13); **Ruben** (v. 15-23); **Gad** (v. 24-28); si **jumatate din tribul lui Manase** (v. 29-31).

Levi nu a primit o mostenire tribala (v. 14), intrucat era tribul preotesc si **Domnul** era **mostenirea** sa in mod deosebit (v. 33).

Eliminand de la numaratoare tribul lui Levi ne mai raman doar unsprezece triburi. Dar cei doi fii ai lui Iosif, Efraim si Manase, sunt inclusi in locul lui Iosif, rezultand din nou cifra de doisprezece. Motivul pentru care fiii lui Iosif sunt inclusi este ca ei au fost adoptati de Iacob ca fii ai sai inainte de moartea sa (Gen. 48:5).

Trebuie sa facem neaparat mentiunea ca **Balaam** a fost printre cei ucisi in Transiordania (v. 22). Domnul nu a uitat groaznica calamitate care s-a abatut peste poporul Sau, din pricina acestui profet nelegiuit (vezi Num. 23-25). „Fiti siguri ca pacatul vostru va va ajunge" (Nu. 32:23).

O problema interesanta se ridica In ver-setul 25. Tribul lui Gad poseda o parte din pamantul amonitilor, fapt interzis la Deuteronom 2:19. Dar pamantul acesta fusese luat anterior de la

amoniti de catre Sihon, regele amonitilor, si Tncorporat Tn regatul sau. Astfel la data cand Israelul 1-a cucerit din mainile lui Sihon el nu mai apartinea amonitilor.

Debirul mentionat Tn versetul 26 nu este totuna cu cetatea mentionata Tn capi-tolul anterior. Aceasta era o cetate situata pe malul de rasarit al Iordanului, pe cand cea cucerita de Iosua se afla Tn partea de apus araului.

pentru ca apoi sa-1 dea Tn mana **anachimilor**. Si ce daca acești oameni erau uriasi? Ei se aflau pe terenul sau si, ca urmare, Ti va alunga, prin taria lui

2. Teritoriul repartizat tribului lui Iuda

(cap. 14,15)

14:1-5 Capitolul Tncepe cu distribuirea terenului din partea de vest a Iordanului celor noua triburi si unei jumatati de trib. Domnul poruncise.... lui Moise ca impartirea sa se faca prin [tragere] la sorti. Asta fnseamna probabil ca localizarea ge-nerala a portiunii repartizate unui trib era stabilita prin tragere la sorti, dar dimensiunea teritoriului se facea Tn functie de popu-latia acelui trib (Nu. 26:53-56). '

14:6-15 Primul pe lista triburilor este **Iuda** (14:6-15:63). Membrii tribului lui Iuda s-au situat Tn fruntea o^tirilor Israelului (vezi Nu. 10:14), fiind tribul eel mai numeros si mai puternic, cu peste 76.000 dcluptatori.

Inainte de a stabili hotarele tribale, Duhul lui Dumnezeu consemneaza nobila cerere a lui **Caleb** sa i se dea cetatea **Hebron**. Desi Tn acest timp el avea optzeci si cinci de ani, credinta, vitejia si taria lui nu s-au diminuat cu nimic. El tanjea dupa alte cuceriri spirituale si a primit Hebronul ca mostenire.

Hebron a Tnsemnat nu doar cetatea cu acest nume, ci si tinutul din jur (v. 12). Cetatea fusese cucerita anterior de Iosua (10:36, 37). Ulterior a fost data preotilor, dar **Caleb** a pastrat regiunea din jur ca mostenire a sa.

Caleb fusese crutat de urgia care a macinat vielile iscoadelor necredincioase cu **patruzeci si cinci de ani** mai inainte (Num. 14:36-38). El fusese pastrat Tn viata de-a lungul tuturor anilor de pribegie prin pustiu. Apoi a supravietuit cei cativa ani buni cat a b&ntuit razboiul Tn Canaan. El stia ca" Dumnezeu nu l-ar fi tinut Tn viata si nu i-ar fi promis o rasplata pentru credinta sa,

Dumnezeu. El inca vedea lucrurile prin ochii credintei, si nu cum apareau acestea in exterior. Acesta a tost secretin tarii sale trainice si al extraordinarului succes de care a avut parte. El nu avea de gand sa se pensioneze (chiar daca atinsese varsta de optzeci si cinci de ani), pana cand va fi luat in stapanire teritoriile ce i-au fost incredintate.

15:1-12 Hotarele lui Iuda sunt descrise in versetele 1-12. Este aproape imposibil sa le urmarim cu exactitate in prezent. Asta i-ar putea face pe unii sa se intrebe de ce ne sunt oferite atatea detalii in Biblie. Raspunsul e ca, desigur, aceste detalii sunt importante in ochii lui Dumnezeu. Ele sunt inspirate si de folos, pline de bogate invataminte spirituale

15:13-20 Cucerirea de catre Caleb a Hebronului este consemnata in versetul 14. El a oferit-o pe fiica sa, Acsa, oricarui om care va captura Chiriati Sefer (Debir) (v. 16). Nepotul lui Caleb, **Otniel**, a fost eel care a cucerit cetatea, obtinand mireasa (v. 17). Ulterior el a devenit primul judecator in Israel (Jud. 3:9). Acsa 1-a induplecat pe Otniel sa-i ceara tatalui ei un teren (v. 18). Cuvintele ei: „**caci mi-ai dat pamant**” presupun ca Otniel facuse aceasta si obtinuse terenul. Apoi Acsa a cerut Izvoarele de sus si Izvoarele de jos ca sa ude terenul.

Unele cetati, ca, de pilda, Debir si Hebron, au trebuit sa fie cucerite de mai multe ori, datorita razboiului de gherila al canaanitilor (vezi notele asupra capitolului 10). De asemenea trebuie semnalat faptul ca existau uneori mai multe cetati cu aceeasi denumire (de ex. Debir).

15:21-63 Cetatile din teritoriul alocat tribului lui Iuda sunt listate in versetele 21-63. Unele dintre aceste cetati ar trebui sa ne fie familiare din studiul intreprins asupra patriarhilor: **Hebron** (v. 54) (numit si **Chiriati Arba** si Mamre) era cunoscut de Avraam, Isaac si Iacob (Gen. 13:18; 35:27), locul unde au fost ingropati cu totii

(Gen. 23:17-20). Poate ca acest fapt a facut aceasta cetate atat de scumpa in ochii lui Caleb, eel inzeestrat cu un spirit deosebit de patrundere spirituala. **Beerseba** (v. 28) inseamna „fantana juramantului”; patriarhii au petrecut mult timp acolo, fiind

pentru ei un loc de inviorare, improspatare si odibna (Gen. 21:31; 26:33; 46:1). **Ierusalim** (v. 63) se afla sub controlul **iebusitilor**. Abia in vremea lui David au fost acestia izgoniti, in cele din urma, din Ierusalim (2 Sam. 5:6, 7).

Aceste cetati au asigurat tribului Iuda o bogata mostenire si un puternic stimulent de natura sa intareasca credinta lor. Dumnezeuul lui Avraam, Isaac si Iacob era in mijlocu! copiilor lor pentru a-si implini proTnisiunea pe care o facuse in vechime,

Cand numaram cetatile din versetele 21-32, constatam ca sunt treizeci si opt, desi versetul 32 spune ca sunt numai douazeci si noua. Noua dintre aceste cetati apartineau tribului lui Simeon, a carui mostenire se afla in interiorul hotarelor lui Iuda (19:1-9). astfel ramanand doar **douazeci si noua... de cetati** care apartineau lui Iuda. Ne Iovim de o pro-blema asemanatoare in numararea cetiiu'lor din versetele 33-36; sunt enumerate cinci-sprezece cetati, dar s-ar putea ca **Ghedera si Ghederotaim** sa fie doua denumiri ale uneia si aceleiasi cetati, ramanand astfel numarul total de **paisprezece cetati** mentionate in versetul 36.^{1,1}

Fiti, va rog, cu deosebita bagare de seama la versetul ultim. Partea de sus a cetatii, Muntele Sion, nu a fost cucerita decat in vremea lui David. Partea de jos, **Ierusalimul**, a fost cucerita de Iuda (Jud. 1:8), pentru ca ulterior sa fie capturata din noi de **iebusiti** (Jud. 1:2i). **Ierusalim** este listatcaapartinand^i iui Beniamin (18:28). si lui **Iuda**, caci se situa chiar pe grantta dintre aceste doua triburi.

3. Teritoriul repartizat tribului lui Iosif (cap. 16,17)

16:1-4 Tribul lui Iosif este luat in con-tinuare. Lui Iosif i se daduse dreptul dc nastere (adica o parte dubla, I Cro. 5; 1) pe care Ruben il pierduse (Gen. 49:4). in linii mari, hotarele tentoriului lui

Iosif sunt prezentate in versetele [-4. Desigur acest teritoriu a fost impartit intre **Efraim** si jumatate din tribul lui Manase care s-au stabilit in partea de vest a **Iordanului**.

16:5-10 Hotarele lui Efraim sunt

descrise în versetele 5-10. Cititi cu deosebita luare aminte versetul 10. Eșecul de a-i alunga pe canaaniti le-a cauzat dureri și tristare israelitilor mai târziu în cursul istoriei lor.

17:1-13 Mostenirea lui **Manase** a fost parțial în **Ghilead și Basan**, în partea de răsărit a râului Iordan (v. 1), și parțial în partea de apus (v. 7-11). Teritoriul de pe malul de vest al Iordanului era strajuit în nord de șase fortărețe canaanite - **Bet Sean, Ibleam, Dor, En Dor, Taanac și Meghido** (v. 11, 12)...

Unele din cetățile lui Efraim erau în teritoriul lui Manase iar unele din târgurile lui Manase erau în teritoriul lui Aser și Isahar (v. 7-12).

Fiicșle lui **Teloșhad** au primit moștenire împreună cu **fișii** lui **Manase** (v. 3, 4) (Nu. 27:1-7), acest lucru făcându-se pentru a se asigura că familia lui Teloșhad va avea o parte de moștenire, chiar dacă nu avea moștenitori de sex masculin. **Fiicele** trebuiau să se căsătorească cu bărbați din tribul lor, pentru ca pământul lui Manase să nu fie absorbit de un alt trib prin intermediul unor căsătorii mixte (Nu. 36:1-13). ..

17:14-18 După ce Efraim și Manase și-au primit repartițiile de teren alăturate, la vest de râul Iordan, ei s-au plans că nu aveau decât **numai un sort** (v. 14) și că erau îngrădiți de fortărețele din nord (v. 16). Dar Iosua a întors toate argumentele lor împotriva lor. Când ei au spus că au nevoie de terenuri suplimentare fiindcă sunt un popor numeros (v. 14), Iosua le-a spus să recurgă la bratele de muncă disponibile pentru a defrișa pădurile din teritoriile lor și să se stabilească pe aceste terenuri (v. 15). Când ei s-au plans că în interiorul hotarelor lor se afla **canaaniti**, care au **care de fier** (v. 16), el i-a asigurat pe Efraim și pe Manase că ei au, în schimb, forta superioară în stare să-i izgonească pe canaaniti (v. 18). „Un **lot**” din versetul 14 se referă la teritoriile combinate ale lui Efraim și Manase situate

la vest de râul Iordan. Când Iosua a spus: „Nu veți avea **[doar] un singur sort**”, nu a înțeles prin asta că ei vor primi teritorii suplimentare, ci că trebuie să ocupe tot pământul ce le fusese dat.

**4. Teritoriile repartizate
celorlalte triburi**

(cap. 18, 19)

18:1 Tabara Israelului se muta de la Ghilgal la **\$ilo**, unde a fost asezat cortul intalnirii si unde a ramas pana in vremea lui Samuel. Aici continua impartirea tarii.

18:2-10 Iuda si Iosif primisera mostenirea lor prin tragere la sorti, dar mai erau sapte triburi la vest de Iordan, care nu-si primisera mostenirea. Prin urmare, Iosua a trimis un grup de oameni, cate trei din fiecare trib, sa imparta teritoriile, prin sorti, la celelalte sapte triburi.

18:11-28 Hotarele lui Benjamin sunt date in versetele 11-20 iar in versetele 21-28 ne sunt prezentate cetatile repartizate acestui trib. Portiunea alocata lui Benjamin a fost mica, dar de mare pret, fiind situata chiar in inima tarii si cuprinzand Tnauntrul hotarelor sale roadele dintii ale trudei lui Israel in Canaan.

Ghilgal se afla in teritoriul lui Benjamin, primul popas de tabara facut de Israel la vest de Iordan. Pietreie de aducere aminte aflate acolo aveau menirea de a le reaminti despre miraculoasa traversare a Iordanului. Acolo poporul! a sarbatorit primul Paste in Canaan, incepand sa se hraneasca din roadele tarii. Acolo natiunea a fost din nou circumcisa, indepartandu-se ocară Egiptului. Cu greu s-ar fi gasit un loc mai semnificativ in tot Canaanul, pentru ca nici un alt loc nu putea sa-i invete atalea lectii spirituale.

Ruinele cetatii **Ierihon** se mai puteau vedea in teritoriul lui Benjamin. Zidurile ei, candva considerate invincibile, erau acum daramate. O parte din ceea ce fusese casa lui Rahab inca mai dainuia, ca mar-turie a harului lui Dumnezeu, care imot-deauna raspunde la orice manifestare a credintei. Un beniamit putea oricand sa viziteze aceste ruine, pentru a-si reaminti ca batalia a fost a Domnului, ca a Lui a fost victoria!

Betel {casa lui Dumnezeu} le amintea beniaminilor despre credinta parintilor lor si despre credinciosia Izbavitorului divin al lui Israel (Gen. 28:18-22; 35:1-15).

Ierusalim era destinat sa fie capitala Israelului, dar abia in vremea fiului lui Iese aveau sa fie izgoniti iebusitii din aceasta

fortareata montana a lor.

Pamantul repartizat lui Benjamin cuprindea multe semne si dovezi ale bine-cuvantarilor trecute, prezente si viitoare. Ce sort bogat i-a cazut fiului celui mai mic al lui Iacob!

19:1-9 Mostenirea lui Simeon a fost tn mijlocul mostenirii tribului lui Iuda. Se pare ca tinutul lui Iuda era atat de cupnna-tor, meat membrii acestui trib nu au putut sa-l ocupe in Tntregime, o parte a teritoriu-lui fiind repartizata lui Simeon. Este o Tmplinire a profetiei facuta de Iacob cu privire la Simeon: „Ii voi Tmparti in Iacob s>i voi Tmprastia in Israel" (Gen. 49:7).

Beerseba si seba (v. 2) se refera proba-bil la aceeasj localitate, dand, prin urmare, un total de numai **treisprezece cetati** fn versetul 6. Unele cetati au fost mentionate Tn legatura cu delimitarea hotarelor unor portiuni individuate, desj nu se Tncadrau tn teritoriul respectiv. Prin urmare, uneori numarul de cetati mentionat nu corespunde numarului precizat tn text (de ex. v. 15, 30, 38).

19:10-39 Hotarele celorlalte cinci tri-buri sunt prezentate tn continuare: **Za-bulon** (v. 10-16); **Isahar** (v. 17-23); **A?er** (v. 24-31); **Neftali** (v. 32-39); si **Dan** (v. 40-48). Dan a primit o parte din cetatile lui Iuda(cf. v.41cu 15:33).

19:40-48 Teritoriul repartizat initial lui **Dan** se afla in sud-vest, mvecinandu-se cu Marea Mediterana si cuprinzand cetatile **Iopa Si Ecron** (v. 40-46). Ulterior c^nd acest teritoriu s-a dovedit prea mic, o parte a tribului a migrat spre Lais (Lešem) Tn partea de nord-est, schimbandu-si numele Tn cetatea lui **Dan** (v. 47, 48; cf. Jud. 18).

19:49-51 In versetul 51 se Tnceie Tmpartirea tarii. Acum trebuiau desemnate cetatile de refugiu (cap. 20) si mai ramaneau de stabilit cetatile levitice (cap. 21). Dar in mare lucrarea lui Iosua s-a Tnceiat. El a primit **Timnat-Serah, dupa cuvantul Domnului** (v. 50).

C. Cetatile de refugiu (cap. 20)

Etapa urmatoare a constat din desem-narea a şase **cetati de refugiu**, de fiecare parte a raului

Iordan, in care eel ce ucidea din greseala pe cineva putea sa se retraga,

pentru a fugi de mania razbunatorului san-gelui. Prin razbunatorul. sangelui se Tntelegea o ruda apropiata a celui ucis, care dorea sa razbune moartea acestuia. Daca omucigasul putea sa se refugieze Tntr-o cetate de refugiu, era Tn siguranta acolo, pana la moartea marelui preot, dupa care putea sa revina Tn locul de bastina. fara sa se teama de urmari.

CETATILE DE REFUGIU

Cetatile de refugiu constituite un subieel interesant, cu importante Tnvataminte teo-logice. MacLear ne prezinta fundalul traditional al acestor cetati:

Potrivit comentatoriior evrei, ulterior, pentru ca azilul oferit celui ce a ucis din gresealfi pe cineva sa fie mai sigur, s-au luat urmaioarele masuri: (a) drumurile care duceau la aceste cetati de refugiu au fost Tntretinute Tn stare buna prin reparatii frecvente. S-a impus ca ele sa aibii 13jimea de 32 de coti (circa 14.5 mciri); (b) au fost mdep&rtate toate obstacoiele dc pe aceste trasee, care ar fi putut opri Tnaintarea fugamlui sau Tncetini fuga sa; (c) nu a fost lasata nici o movila pe aceste drumuri si nu a fost inclus Tn traseu nici un rau peste care nu se construise un pod; (d) la fiecare cotitura s-au ridicat stalpi indicatori, cu cuvintele: «Refugiu», ca sa-l indrume pe nefericitul om Tn fuga sa; (e) dupa ce se stabilea Tntr-o asemenea cetate, omuci-gasului i se repartiza o locuinta convenabila iar cetatenii din partea iocului aveau datoria sa-l Tnvet o meserie, pentru ca acesta sa se poatfi Tntrejine.¹⁴

Aceste cetati infatiseaza natiunea Israel si vinova^ia ei Tn legatura cu uciderea lui Mesia. Cristos este Cetatea de Refugiu Tn care un Israel cait se poate refugia. D. L. Moody subliniaza ca „cetatile de refugiu sunt un tip al lui Cristos, numele lor avand o semnificatie corespunzatoare.”¹⁵

DSm mai jos lista cetatilor de refugiu si semnificatia numelor lor:

La vest de Iordan

Kedes - sfintenie

Sihem - tSrie

Chiriat-Arba sau Hebron - partasie

La est de Iordan
Ramot-Ghilead -
ridicare Golan -
fericire
Bezer-siguranta

Domnul (Num. 35:2-8).

Cohatitii (chehatitii):
(a) Fiii lui **Aaron** (adica preotii)
- **trei**-

Astfel Cristos ne asigura toate binecuvintele sugerate de numele acestor cetati. O privire la harta corespunzatoare ne va arata ca cetatile de refugiu erau asezate strategic, asa incat nici un punct din teritoriul Israelului sa nu se afle la distanta mai mare de 48 de km de nici una din ele. Moody ne ofera aplicatia spirituala a acestui fapt:

Dupa cum cetatile de refugiu au fost amplasate in asa fel incat sa fie accesibile din orice parte a tarii, tot asa Cristos este foarte accesibil pentru pacatosii nevoiasi (1 Ioan 2:1, 2).¹⁶

Observati paralele dintre mintuirea vremelnica oferita omucigasului in cetatile de refugiu si mantuirea eterna oferita pacatosului in Cristos. Drumurile de acces la cetate erau usor de distins si bine marcate, dupa cum este si calea mantuirii, pentru ca nimeni sa nu faca vreo greseala si sa piarda viata. Cetatile erau raspandite in toata tara, fiind accesibile tuturor, dupa cum si Cristos este accesibil tuturor oamenilor. Ceea ce-i mana pe oamenii din vechime in cetatile de refugiu era o situatie de criza si de multe ori e nevoie parca de o criza pentru ca si copiii Domnului din vremea noastra sa alerge la Domnul Isus. Nu exista teren neutru pentru persoana vinovata: fie se afla in siguranta in cetatea de refugiu, fie era supus maniei razbunatorului si ingerului. Tot asa si azi fiecare persoana individuala fie este in siguranta in Cristos, fie sub judecata lui Dumnezeu (Ioan 3:36)⁴

D. Cetatile levitice (cap. 21)

21:1-42 Patruzeci si opt de cetati (v. 41) si imprejurimile lor cu terenuri comune pentru pasunat, inclusiv cetatile de refugiu, au fost repartizate **levitilor**, dupa cum a poruncit

sprezece cetati din Iuda...
Simeon si Be-niamin.

(b) Restul cohatitilor - zece
cetati din Efraim...
Dan si... jumatate din tribul lui
Manase.

Ghersonitii: treisprezece cetati
din Isahar... Aser... Neftali ?i
jumatatea din tribul lui
Manase.

Meraritii: douasprezece cetati
din Ruben... Gads si Zabulon.

Fiecare trib a cedat patru
cetati, cu exceptia lui Iuda si
Simeon, care au cedat,
combinat, noua cetati si Neftali,
care a cedat trei cetati.

Cetatile de refugiu, fiind cetati
ale levitilor (v. 13, 21, 27, 32, 36,
38), au fost raspandite pe tot
cuprinsul triburilor Israelului, ca
sa se implineasca profetia lui
Iacob (Gen. 49:5-7) si sa se
poata face lucrarea de invatare a
israelitilor.

21:43 Versetul acesta trebuie
citit in lumina altor texte din
Scriptura. El nu m seamna ca
Israel a ocupat tot teritoriul de la
raul Egiptului pana la fluviul
Eufrat. Mai degraba, t n seamna ca
teritoriul Tmpartit de Iosua a fost
o implinire a promisiunii facu-te
de Dumnezeu ca le va da orice
loc pe care va calca talpa
picioarelor lor (Ios. 1:3).

21:44 In mod similar, versetul
44 trebuie interpretat cu multa
atentie. Mai exis-tau vrajmasi. in
interiorul tarii. Nu toti canaanitii
au fost nimiciti. Dar asta nu din
vina lui Dumnezeu, caci El \$i-a
implinit promisiunea, invingand
pe orice inamic cu care s-au
luptat israelitii. Daca mai erau
dusmani neinvinsi si focare de
rezistenta, asta s-a datorat
faptului ca Israel nu si-a insult
promisiunea lui Dumnezeu.

21:45 Observati versetul 45.
Domnul implinise toate
promisiunile. Nici un cuvant nu
a dat gres. Ce omagiu trebuie sa
aducem credinciosiei lui
Dumnezeu! Dar Israel nu si-a
insusit toate promisiunile lui
Dumnezeu.

(cap. 22)

22:1-9 Cand a fost impartit
teritoriul de la est -.de Iordan,
Iosua le-a permis

rubenitilor, gaditilor si unei jumatati din tribul lui Manase sa revina in teritoriile lor, situate la est de Iordan, asa cum fusese in^elegerea lor. De asemenea le-a spus sa-si ia cu ei partea din prada rezultata in urma bataliilor la care au participat si ei.

Au trecut sapte ani de cSnd ei si-au parasit pe cei dragi ai lor pentru a lupta impotriva canaanitilor. Ei au Tndurat tot felul de greutati, legate de razboi, pana cand a fost cucerit Canaanul. Si noi suntem chemati de Comandantul nostru sa" induram greutati si sa luptam lupta cea buna, Tntru propasirea impar&tiei lui Durnnezeu pe pamant (1 Tim. 6:12; 2 Tim. 2:3). Acest gen de jertfire nu e usor.de indeplinit, dar este un element esential din acea viata care !i face- placere lui Dumnezeu. Pe carnpul de lupta al zilelor noastre este nevoie de oameni inflacarati de o ravna sfafita:

Se cuvine oare sa ajung eu Tn cer calcatid doar pe flori, in tihna si lipsit de orice griji, Cand altii au luptat pentru a primi premiul, luptand insangerati, dar plini de vitejie?

Negre?it si eu trebuie sa lupt, daca voiesc a domni;
Daruieste-mi, Doamne, mai mult curaj!
Voi indura si truda, si durerea,
Sustinut de-al Tfu Cuvant.

-Isaac Watts

22:10, 11 La intoarcere. spre casa, oamenii acestia s-au decis sa ridice un altar in apropiere de malurile Iordanului. Cand celelalte noua triburi si jumatate au auzit despre asta, s-au aprins de manie, teman-du-se ca acest altar ar fi rivalizat cu eel din Silo. Ei s-au lngrijorat ca nu cumva acest altar sa devina un loc de Inchinaciune la idoli fn viitor, si astfel si f vina pedeapsa lui Dumnezeu peste toata natiunea.

22:12-20 Inainte de a declara razboi impotriva triburilor de la est de Iordan, copiii lui Israel au

trimis o delegatie ca s3 stea de vorbS cu reprezentantii acestor triburi, oferindu-le teritorii la vest de Iordan, daca considerau propriile lor teritorii drept necurate (v. 19)._t

In relatiile cu oamenii care au zidit

altarul, Fineas si ceilalti si-au amintit cum a suferit Israelul din pricina nelegiurii lui Peor (v. 17; cf. Nu. 25) si a pacatului lui Acan (v. 20; cf. cap. 7).

Ei au vazut Tn acest altar o al(a amenintare la adresa bunastarii lor, ceea ce e in masura sa explice reactia lor virulenta. Ca popor ei au Invatat ca pacatul intineaza tabara intreag^ si ca Dumnezeu face responsabila Intreaga natiune pentiu com-portarea unor persoane individuale.

22:21-29 In consecinta, oamenii din Ruben, Gad si jumătate din tribul iui Manase au explicat ca acesta nu era un altar pentru jertfe, ci doar un altar memorial, care sa fie o marturie pentru generative viitoare cS triburile de la est de Iordan fac parte din natiunea Israel.

22:30-34 Celelalte triburi au fost muhu-mite de aceasta explicate, evitandu-se astfel un razboi. Triburile din est au numit acest altar *Marturia*, in sensul ca era o marturie tntre triburile din ambele maluri ale Iordanului" ca Domnul este Dumnezeuul adevarat.

F. Cuvantarea de adio adresata de Iosua liderilor Israeiului (cap. 23)

Este prima din doua cuvantari de ramas bun rostite de Iosua. Aici el se adreseaza conducatorilor Israeiului.

Porunca lui Iosua ca ei sa fie curajosi si scripturali (v. 6) ne amintesc de cuvintele pe care Insusi Domnul i le-a adresat cu cativa ani mai devreme (1:7). Iosua a demonstrat veracitatea acestor cuvinte in creuzetul vietii, fiind acum in stare sa le incredinteze cu incredere generatiei urma-toare.

El le-a amintit israelitilor de credin-ciosia lui Dumnezeu prin faptul ca \$i-a implinit promisiunile cu privire la tara promisa si locuitorii acesteia. Dumnezeu va continua sa izgoneascS dusmanul, dar israelitii aveau datoria s& asculte de El. Mai presus de toate, ei trebuie sa se fe-reascS de idolatria natiunilor din jur si nu cumva sa incheie casatorii

mixte cu canaanitii. Deoarece in caz contrar paganii acestia vor fi o sursa permanenta de necaz pentru Israel.

Nici unul din cuvintele lui
Dumnezeu

nu a dat gres (v. 14). Asta nu inseamna ca teritoriul promis a intrat deja in posesia Israelului, deoarece Domnul Insusi spusese c& nu-i va izgoni pe tocuitori dintr-o data, ci treptat (Deut. 7:22). Faptul ca nici una din promisiunile Domnului nu a dat gres a constituit o puternica incurajare, folosita de Iosua pentru a-i impulsiona pe liderii Israelului sa duca la bun sfarsit lucrarea mceputa" de el. La acest indemn el adauga un avertisment (v. 5, 16), conform caruia lehova va da dovada de aceeasj credinciosie si fata de israeliti, eliminan-du-i din tara buna pe care le-a dat-o, așa cum a facut cu canaanitii, daca evreii vor da uitarii legamantul incheiat cu Dumnezeu si se vor alipi de idoli.

Noul Testament contine un pasaj, la 2 Corinteni 6:14-18. ce constituie o paralela pentru acest capitol din VT. Separarea este vitala pentru omul lui Dumnezeu. Noi nu putem sa ne alipim de Domnul in acelasi timp in care suntem robii dusmanilor S5i.

G. Cuvantarea de adio adresata de Iosua poporului Israel (24:1-15)

24:1-14 Al doilea mesaj de ramas bun, adresat de data aceasta poporului, a fost rostit la Sihem.

Iosua a facut o trecere in revista a isto-riei poporului lui Dumnezeu, mcepand cu Terah si continuind cu perioada lui Avraam, Isaac si Iacob. El le-a amintit israelitilor despre felul cum i-a izbavit Dumnezeu din Egipt cu brat tare, cum i-a condus prin pustiu si cum le-a dat biruinfă' asupra moabitilor in partea de rasarit a Iordanului. Apoi a rememorat intrarea lor in tara promisa\ victoria repurtata" la Ierihon si nimicirea regilor din Canaan (v. 2-13). Intunericul din versetul 7 ne duce Tnapoi la textul din Exod 14:19, 20, unde norul producea lumina' pentru israelii, dar intuneric pentru egipteni.

fn acest rezumat succint al istoriei de la Geneza la Iosua, un fapt iese cu pregnane in evident suveranitatea lui Dumnezeu.

Observati cum prezinta" Dumnezeu aceasta" istorie: **Eu am luat (v. 3), Eu am dat (v. 4), Eu am trimis (v. 5), Eu am adus (v. 6-8), Eu n-am vrut sa ascult (v. 10), Eu i-am dat in mana voastra (v. 11), Eu am**

trimis (v. 12), **Eu** am dat (v. 13). Iehova lucreaza dupa planurile Sale eterne si cine poate sa stea 'Tn calea Lui, cine poate opri mana Lui? De un asemenea Dumnezeu tre-buie sa ne temem si s5 ascultam (v. 14).

24:15 Alegerea de aici nu era intre Domnul si idoli, deoarece Iosua a presupus ca israelitii *deja* se decisera *sa nu slu-jeasca* pe Dumnezeu. Prin urmare, el i-a provocat sa aleaga intre dumnezeii pe care li slujisera' stramosii lor 'Tn Mesopotamia si dumnezeii amoritilor, pe care Ti gasisera in Canaan. Decizia nobila a lui Iosua ca atat ei, cat si casa lui sa-L slujeasca pe Domnu! a constituit un imbold si o sursa de inspi-ratie pentru generatiile de credinciosi care s-au succedat de atunci. „Cat despre **mine, eu si casa** mea vom **sluji Domnului.**”

H. Reinnoirea legamantului la Sihem

(24:16-28)

24:16-28 Cand israelitii au promis ca vor sluji lui Iehova, Iosua a zis: „Voi **nu puteti sa slujiti Domnului**” (v. 19). Asta m seamna c5 ei nu puteau sa-L slujeasca pe Iehova si, in acelasi timp, sa se mchine si idolilor. Negresit Iosua si-a dat seama ca oamenii aveau s5 se indeparteze de la calea buna, caz&nd in idolatrie, deoarece chiar in timp ce rostea aceste cuvinte unii din ei aveau dumnezei straini in corturile lor (v. 23). Oamenii au persistat msa, sustin&nd ca vor fi loiali Dumnezeului lor. Prin urmare, Iosua a ridicat o piatr&S uriasa, sub stejarul care era l&nga sanctuarul Domnului, ca marturie a legamantului incheiat de c&tre Israel. (**Sanctuarul Domnului** despre care se vorbește in versetul 26 nu se refera la tabernacol, care se afla la Silo, ci pur si simplu la un loc sfint.)

Referitor la problema idolilor, Carl Armerding face urmatorul comentariu:

Se pare c5 idolatria a fost unul din pacatele care s-au f&nut scai de Israel. Inc&S de la inceput str&S-mo?ii israelitilor s-au inchinat la alfi

dumnezei, a&sa cum am v&Szut (v. 2). C&nd Iacob si familia sa 1-au p&Msit pe Laban, Rahela a fost aceea care a luat dumnezeii tatalui ei (Gen. 31:30-34). Dar c&nd au sosit In Iar&S, Iacob a poruncit celor din casa lui s5 se descotoroseasc&S de ace&sti „dum-

nezei straini". El i-a ascuns sub un stejar ce se afla la Sihem (Gen. 35:2, 4). Iata insa ca mult mai tarziu Iosua porunceste generan'ei sale, in exact acelasi loc, sa de descotoroseasca de dum-nezeii pe care i-au slujit parintii lor (v. 14).^{*7}

Commentary, 1:335.

I. Moartea lui Iosua

24:29-33 Iosua... a murit la varsta de **o suta zece ani**, fiind ingropat in cetatea mostenirii lui. Israelitii au ramas credinciosi Domnului cSta vreme au ramas In viata oamenii din generatia lui Iosua. Nu stim cine a redactat aceste ultime versete din cartea Iosua, si nu are importanta sa stim, pentru ca daca ar fi avut importanta, ni s-ar fi dezvaluit identitatea sa.

Oasele lui Iosif, care fusesera scoase din Egipt, la cererea sa, au fost ingropate acum la Sihem (Gen. 50:24; Ex. 13:19).

In cele din urma, Eleazar, fiu! lui Aaron, a murit si a fost ingropat in muntii Efraim.

Trei inhumiri sunt mentionate in ultimele cinci versete din aceasta carte : cea a lui Iosua (v. 29-31), a lui Iosif (v. 32) si a lui Eleazar (v. 33). Toti trei au fost ingropati In teritoriul alocat tribului lui Iosif. Toti trei il slujisera pe Dumnezeu! tor, dupa cum ei tsi slujisera patria. Iosua si Iosif au fost mari izbavitori in timpul vietii lor iar Eleazar a fost izbavitor la moartea sa, deoarece el a fost marele preot si moartea lui i-a eliberat pe toti cei care fugeau in cetati de refugiu (20:6). Asemenea cartilor Geneza si Deuteronom, Iosua se Incheie cu dangatul clopotului mortii ce rasuna la capatul vietii unor oameni mari si evlaviosi. „Dumnezeu Isi ingroapa lucratorii, dar isi continua lucrarea."

NOTE FINALE

'(Intro) Irving L. Jensen, *Joshua, Rest-Land Won*, p. 14.

2(1:1-9) T. Austin Sparks, *What Is Man?* p. 104.

3(2:1) C. E. Keil si Franz Delitzsch, „Joshua", in *Biblical Commentary on the Old Testament*, VI:34.

4(3:14-17) Donald K. Campbell, „Joshua", in *The Bible Knowledge*

5(3:14-17)/taf
6(7:11-26) Hugh J. Blair,,
Joshua", *The New Bible
Commentary*, p. 229.

7(8:30-35) R. Jamieson, A. R.
Fausset si D. Brown, *Critical and
Experimental Commentary*, 11:23.

⁸(10:12-15) Prezintam mai jos
trei con-ceptii care recunosc faptul
ca s-a petrecut un miracol cu totul
iesit din comun. explic&nd, fara sa
Tncerce sa nege ca s-a petrecut o
minune, dupa cum urmeaza:

1. Dumnezeu realmente a
retinut (sau a oprit in loc) rotatia
pamantului, Tn timp ce soarele se
alia deasupra lui losua, lacand ca
rotatia sa dureze 48 de ore. Exista
para-lele in culturile altor popoare
din vechime care se refera la „o zi
lunga", prin care s-ar putea
Tntelege ziua lunga din timpul lui
losua.

1. Traducand textul ebraic
prin „a slat pc loc" (ebr. *dom*) si
„Tncetand" (ca la 2 Regi 4:6 si
Plang. 2:18), unii vad in acest text o
rugaciune ca trupele lui losua sa
aiba parle de o usurare de pe urma
soarelui arzator. indelungata
furtuna cu grindina constituind
raspunsul lui Dumnezeu la
rugaciunea lui losua._

3. Intrucat losua a pornit la atac
dis-de-dimineata, unii cred ca el s-a
rugat
ca soarele „sa fie retinut" pentru ca
sa
continue semi-mtunericul. Furtuna
cu
grindina ar constitui In acest caz
raspunsul
lui Dumnezeu la rugaciunea sa.

Prima explicate pare sa
corespunda eel mai bine textului
biblic: „\$i soarele s-a oprit In
mijlocul cerului si nu s-a grabit sa
apuna, aproape o zi intreaga¹ (v.
13b).

9(10:12-15) C. H. Spurgeon,
Spur-geon's Devotional Bible, p.
168. Pentru o tratare utila a
aspectelor stiintifice ale textului a
se consulta Capitolu! X din
lucrarea: *Difficulties in the Bible*
(Dil'i-cultati de care ne lovim in
Biblie) de R. A. Torrey (Chicago:
Moody Press, 1907).

10(10:12-15) Matthew Henry,
*Matthew Henry's Commentary on
the Whole Bible*, 11:59.

11(10:40-43) John. Haley,

Alleged Discrepancies of the Bible,
p. 324.

¹²(13:l-6) Sub.domnia lui
Solomon, regatul a ajuns intr-
adevar pana la acea-

parte a Fluviului Eufrat din nord-vest, în sensul ca aceste teritorii îi plateau tribut, dar dacă prin hotarul de est se înțelege toată lungimea Fluviului Eufrat, atunci această promisiune încă urmează să se împlinească în viitor.

13(15:21-63) Keil și Delitzsch susțin că acestea și alte probleme de ordin numeric din VT nu sunt altceva decât erori comise de copisti („Joshua”, p. 163-64). Pentru o discuție mai amplă asupra acestor aparente discrepante, vezi Comentariul asupra cartii 2 Cronici.

14(Eseu) G. F. MacLear, *The Cambridge Bible for Schools and Colleges, The Book of Joshua*, p. 183.

15(Eseu) D. L. Moody, *Notes from My Bible*, p. 48, 49.

16(Eseu) // > #., p. 49.

17(24:16-28) Carl Armerding, *The Fight for Palestine*, p. 149.

BIBLIOGRAFIE

Blair, Hugh J. „Joshua.” În *The New Bible Commentary*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1953.

Campbell, Donald K. „Joshua.” În *The Bible Knowledge Commentary*.

Wheaton, IL: Victor Books, 1985.
Feedmaan, H. „Joshua.” în *Soncino Books of the Bible*, Vol. 2. Londra: The Soncino Press, 1967.

Grant, F. W. „Joshua,” în *The Numerical Bible*, Vol. 2. Neptune, N.J.: Loizeaux Bros., 1977.

Henry, Matthew. „Joshua.” În *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible*. Vol. 2. McLean, VA: MacDonald Publishing Company, n.d. Jensen, Irving L. *Joshua: Rest-Land Won*, Everyman's Bible Commentary Chicago: Moody Press, 1966.

Keil C. F., and Franz Delitzsch. „Joshua.” În *Biblical Commentary on the Old Testament*. Vol. 6. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1971.

Kroll, Woodrow Michael. „Joshua.” În *Liberty Bible Commentary. Old Testament*. Lynchburg, VA: The Old Time Gospel Hour, 1982.

MacLear, G. F. *The Cambridge Bible for Schools and Colleges, The Book of Joshua*. Londra: C. J. Clay and Sons, 1888.

Pink, Arthur W. *Gleanings in Joshua*. Chicago: Moody Press, 1964.

